

ג: עין משפט
נר מצוה

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

מסורת הש"ס

16 עינין ג' (ג) מנהל ס' :
17 ליל דוכתא לעילוי.
18 רש"י, ד' ליל דוכתא
19 דמיוה יחיב, רש"י.
20 ועינין ג' (ג) מנהל ס' :
21 עינין ג' (ג) מנהל ס' :
22 מנהל ס' :
23 מנהל ס' :
24 מנהל ס' :

הנהרות הב"ח

(א) נב' ומשיכה ק"ח בלא
תקרה ומשיכה לא ק"ח בלא
תקרה הוה נחמק ב' טפחים:
(ב) שם לא הוה נחמק
בביתא וז' טפחים טפחים
ומחלה הוה נחמק ב' טפחים
ומחלה הוה נחמק ב' טפחים:
(ג) שם ב' קייטא כספוא
ומחלה וז' טפחים:
(ד) שם יומא ז' טפחים
לבת קלא דאמר ס' ל' וזינת
ההיא גבלא נחמק: (ה) שם
דמנת ק"ח:

לעוי רש"י

קייבוידיש' קורות (ג):

מוסף רש"י

רחבה כדי לקבל ארית.
שפחה דומה לקביעת לנות
עליה ענין עינין ג' :
והאריות חצי לבינה של
ג' טפחים. נחלה אחת טפח
יחלה דוכת ס' :
שפיעותא. שם א' :
רש"י: וז' טפחים.
כל מנא דאמי ואמר
מבית חשמונאי אריתא
עברא דאמי. כל זכיה
עברא דאמי. וז' טפחים
היינו יעבד ע"ה
התקין וקח עליו של
בית חשמונאי. ומחלה ז'
נות יחלה ע"ה. דמנת
על לכתוב נחמק עינין
והוה ליל טפח עינין
(עוררין ג').

רבינו גרשום (המשך)

ובאחד בימות החמה אוחז
של ימות החמה ביה בחוקין
אוחז בימות הגשמים ושל
ימות הגשמים בימות החמה
כדי שיבא להם מקום
הפלה בכל שנה: וכו'
זו: מביבוידיש' חוקין
הכנסת: ומחתי. ומתקין
במקום אחד נחמק ארית
הואיל והמקום נכרין לא
פשיגי ומצי למיפריה
או דלמא נחמק דלמא
היבוידיש' מצוה אחריית.
אם המצא לומר דהמעות
יתנו לפדיון שבוים. הררי
הררי. בחוקים חוקין
רשיני ליבני שמחוקין
עוררין הלכונים ומחתי
כשרי ומעוררין הקרות
הכל (שקנת) החמיל הבנין
מא יבול לפסור הישן
קודם שיתחילו ההשן או
לא: אי הכי דאמי איבא
למישח אפי' כי מיבני האי
לא ליסחור אחריית דאיבא
למישח דמתרמי להו פדיון
שבוים ומבני ליה ואיבא
שפיעותא ומשני ירחא
דאיבא לא מורכב כ"ש
בית הכנסת הואיל ומחוקין
הוא וליבא למיחש: ולא
אמר דלא לפסור עד דבני
אחרייתא אלא דלא חזו
בית תיורא ריעע או סק
אבל חזו בית תיורא סת'
לאחתי. ועיילתה לפרייה
להתם. כדי שיהיו הנכסים

כעשים. בית ראשון עמד ד' מאות ועשר וזית שני ד' מאות ועשרים:
אזכ תקרה ומעויבה. שהעלייה היתה נמוכה עליו ומעויבה של טיט
ערכם על גבה וכבוד המשא מעמיד הכותל שלל יטה לדדקין הלכך
מקדש שני שלל היה כותל ל' מגיע לעלייה לא יוכל לעמוד: הן וסידן או

הני שיעורי דמנתי עס
עוני הטיח ק"ח חשיב להן או דילמא
מקום הכניסה הוה צפוייה לנד טיח
הסיד: והא קפני טפחיים ומחלה.
אלמא חלי טפח נמי חשיב: וזו
לאינטרופי. של זה ושל זה מאטרפין
לנפח: סקורה שאמרו. לענין
הכשר מבני: ג' טפחים. אלמא ג'
טפחים דקמי לגביה' ממתי' גבי לבינין
דלקמני זה נותן טפח ומחלה חזו נותן
טפח ומחלה הן בלא סדן קאמר דהא
לבינה לחודה שלשה טפחים: הסס
כדכרכסא. ומתני' נוערמא דעס
סדן לא הוה אלף ג' טפחים: משום
פשיעותא. דילמא מתרמי אונס
ופשעי ולא בנו אחריית: משום עליו.
כל זמן הננין: ל' קייטא כספוא.
בית הכנסת היה להם לימות החורף
נמוך ככתלים דחנים וחלויות מועטין
מפני הלינה וזימות החמה בית
הכנסת אחר שאיר שולט בו: וזו.

לעוי רש"י
קייבוידיש' קורות (ג):

מוסף רש"י

רחבה כדי לקבל ארית.
שפחה דומה לקביעת לנות
עליה ענין עינין ג' :
והאריות חצי לבינה של
ג' טפחים. נחלה אחת טפח
יחלה דוכת ס' :
שפיעותא. שם א' :
רש"י: וז' טפחים.
כל מנא דאמי ואמר
מבית חשמונאי אריתא
עברא דאמי. כל זכיה
עברא דאמי. וז' טפחים
היינו יעבד ע"ה
התקין וקח עליו של
בית חשמונאי. ומחלה ז'
נות יחלה ע"ה. דמנת
על לכתוב נחמק עינין
והוה ליל טפח עינין
(עוררין ג').

לעוי רש"י

קייבוידיש' קורות (ג):

מוסף רש"י

רחבה כדי לקבל ארית.
שפחה דומה לקביעת לנות
עליה ענין עינין ג' :
והאריות חצי לבינה של
ג' טפחים. נחלה אחת טפח
יחלה דוכת ס' :
שפיעותא. שם א' :
רש"י: וז' טפחים.
כל מנא דאמי ואמר
מבית חשמונאי אריתא
עברא דאמי. כל זכיה
עברא דאמי. וז' טפחים
היינו יעבד ע"ה
התקין וקח עליו של
בית חשמונאי. ומחלה ז'
נות יחלה ע"ה. דמנת
על לכתוב נחמק עינין
והוה ליל טפח עינין
(עוררין ג').

אמר אבי נסיר. השתא לא נריך לשנייה קמא: מבלל דאיבא
ווסרת: וא"ת ודילמא מכלל דאיבא נכרבתא ומה דיקא
הוא זה וזינך ר"י דאם אין פחות משלשה אצל גדולות יש א"כ
כדני נקט חלי לבינה של ג' טפחים דלא הוה נריך למחתי אלף
והאריות חלי לבינה ומו לא וממילא

הייתי משער בקטנה הואיל ולא מפרש
שיעורא: הג"ה ז' קייטא וזי
סימווא הוה כמו איבא מיוהא ושרי
ואם שמו נמי כנסיות הוה נב'
מקומות שו' קייטא ושל סימווא
אחרי כגון דמוה דה מיוהא ועוד נראה
כיון דיש עס הכני' אחר אין לחוש אס
לא יבני זאת והא דקאמר דאיבא
דוכתא ללזיי היינו שאין כהני' ועוד
מחמת קור ומוס אין לחוש שמה
יפשעו או בזמן גדול כל כך אין לחוש.
ע"כ הגה"ה: א' הכי כי בנייה נמי.
פירוש עד שימפללו זה:
ועייליה פוריה' אהתם. ומימה
והא אמרמ' נמי כנסיות
אין יעניס כהס לא שיה קבע ולא
שינת ערמי ואין לתרך משום דכנבל
הוה ואמר רב אסי נפ' כהתל דמגילה
ודק כח: וס' ד' נמי כמי כנסיות של כבל
על תנאי של עשויות ופ"ה התם נפקא
מינה לענין לא דקמי לעיל אין אולעין
כהן ואין שושים כהן ואין נכנסין כהן
נחמה מפני החמה ובגשמים מפני
הגשמים ושל כבל מותר דהא קאמר
התם כהר הכי ריענא ורב דלא הוה
קיימי ושיני שמתעלה מרגל אהת
זילתא דמטרע עלייהו ועיילי לני
כעשתא ולא משום מטרע אלף משום
דשמעתא צע' זילתא והשתא והלא
כהני' על כבל היה והיו יעולין ליענם
כה מפני המטר וי"ל דלאו ממש לכהני'
עיילתה לפוריה' אלף כסמין לכהני'
אכונס כהרי סיד שפסידו
מבוקר צורך ג' טפחים
דאי לא הכי (וליקא הא)
ג' טפחים שלמית דבני
שיעור טפח הוה או או
בלא סדן ולמקום דלמקום
ניול בירא עבי למיחן ה'
טפחים הוה ג' טפחים
סדן טפחים הסיד: ה'
סדן הוה בלא סדן: ה'
טפחים (ולמקום (ולמקום)
עבי למיחן תיורא א"כ
נתיורא לשיעורא סדן
זילמא הכי הוה נותן ג'
טפחים ומשום למקום סדן
הואני כסו נן וכן כבוליה
אלא מירא חזי הכי ש"מ
סיקוס הניול ומקום סדן
לא הוה אלף ג' טפחים
(אלא) [לא] לעולם איבא
לך הוה וז' טפחים וז' אמת
אמאי לא חזי שיעורא דסד'
כיון דלא חזי טפח לא
חשיב למתניה: התם חזי
לאנטרופי. א' חצי טפח
לשם אבל מקום סדן
לא חזי לאנטרופי לשום
חשבו: קורה שאמרו. לגבי
מבוי דמניו לבינה של ג'
טפחים סמול דני טפחים
שלימות הוה כל לבינה
ושי' ולמקום לבינה בעינין
ג' טפחים שלימות לב'
מקום סדן: והיה לגיול
המקום נגדית: (מיהו) (דמיה)
דמחא: לא חידוק דמקום
לבינה ג' טפחים וז' טפחים
דאוחז טפחים א' חצי טפח
לבינת מבוי גדולים טפח
גודל אבל חשבו כמטפח
בטפחים וז' טפחים הוה נותן
ג' טפחים כמטפח.

לעוי רש"י
קייבוידיש' קורות (ג):

מוסף רש"י

רחבה כדי לקבל ארית.
שפחה דומה לקביעת לנות
עליה ענין עינין ג' :
והאריות חצי לבינה של
ג' טפחים. נחלה אחת טפח
יחלה דוכת ס' :
שפיעותא. שם א' :
רש"י: וז' טפחים.
כל מנא דאמי ואמר
מבית חשמונאי אריתא
עברא דאמי. כל זכיה
עברא דאמי. וז' טפחים
היינו יעבד ע"ה
התקין וקח עליו של
בית חשמונאי. ומחלה ז'
נות יחלה ע"ה. דמנת
על לכתוב נחמק עינין
והוה ליל טפח עינין
(עוררין ג').

אמר אבי נסיר. השתא לא נריך לשנייה קמא: מבלל דאיבא
ווסרת: וא"ת ודילמא מכלל דאיבא נכרבתא ומה דיקא
הוא זה וזינך ר"י דאם אין פחות משלשה אצל גדולות יש א"כ
כדני נקט חלי לבינה של ג' טפחים דלא הוה נריך למחתי אלף
והאריות חלי לבינה ומו לא וממילא

הייתי משער בקטנה הואיל ולא מפרש
שיעורא: הג"ה ז' קייטא וזי
סימווא הוה כמו איבא מיוהא ושרי
ואם שמו נמי כנסיות הוה נב'
מקומות שו' קייטא ושל סימווא
אחרי כגון דמוה דה מיוהא ועוד נראה
כיון דיש עס הכני' אחר אין לחוש אס
לא יבני זאת והא דקאמר דאיבא
דוכתא ללזיי היינו שאין כהני' ועוד
מחמת קור ומוס אין לחוש שמה
יפשעו או בזמן גדול כל כך אין לחוש.
ע"כ הגה"ה: א' הכי כי בנייה נמי.
פירוש עד שימפללו זה:
ועייליה פוריה' אהתם. ומימה
והא אמרמ' נמי כנסיות
אין יעניס כהס לא שיה קבע ולא
שינת ערמי ואין לתרך משום דכנבל
הוה ואמר רב אסי נפ' כהתל דמגילה
ודק כח: וס' ד' נמי כמי כנסיות של כבל
על תנאי של עשויות ופ"ה התם נפקא
מינה לענין לא דקמי לעיל אין אולעין
כהן ואין שושים כהן ואין נכנסין כהן
נחמה מפני החמה ובגשמים מפני
הגשמים ושל כבל מותר דהא קאמר
התם כהר הכי ריענא ורב דלא הוה
קיימי ושיני שמתעלה מרגל אהת
זילתא דמטרע עלייהו ועיילי לני
כעשתא ולא משום מטרע אלף משום
דשמעתא צע' זילתא והשתא והלא
כהני' על כבל היה והיו יעולין ליענם
כה מפני המטר וי"ל דלאו ממש לכהני'
עיילתה לפוריה' אלף כסמין לכהני'
אכונס כהרי סיד שפסידו
מבוקר צורך ג' טפחים
דאי לא הכי (וליקא הא)
ג' טפחים שלמית דבני
שיעור טפח הוה או או
בלא סדן ולמקום דלמקום
ניול בירא עבי למיחן ה'
טפחים הוה ג' טפחים
סדן טפחים הסיד: ה'
סדן הוה בלא סדן: ה'
טפחים (ולמקום (ולמקום)
עבי למיחן תיורא א"כ
נתיורא לשיעורא סדן
זילמא הכי הוה נותן ג'
טפחים ומשום למקום סדן
הואני כסו נן וכן כבוליה
אלא מירא חזי הכי ש"מ
סיקוס הניול ומקום סדן
לא הוה אלף ג' טפחים
(אלא) [לא] לעולם איבא
לך הוה וז' טפחים וז' אמת
אמאי לא חזי שיעורא דסד'
כיון דלא חזי טפח לא
חשיב למתניה: התם חזי
לאנטרופי. א' חצי טפח
לשם אבל מקום סדן
לא חזי לאנטרופי לשום
חשבו: קורה שאמרו. לגבי
מבוי דמניו לבינה של ג'
טפחים סמול דני טפחים
שלימות הוה כל לבינה
ושי' ולמקום לבינה בעינין
ג' טפחים שלימות לב'
מקום סדן: והיה לגיול
המקום נגדית: (מיהו) (דמיה)
דמחא: לא חידוק דמקום
לבינה ג' טפחים וז' טפחים
דאוחז טפחים א' חצי טפח
לבינת מבוי גדולים טפח
גודל אבל חשבו כמטפח
בטפחים וז' טפחים הוה נותן
ג' טפחים כמטפח.

לעוי רש"י
קייבוידיש' קורות (ג):

מוסף רש"י

רחבה כדי לקבל ארית.
שפחה דומה לקביעת לנות
עליה ענין עינין ג' :
והאריות חצי לבינה של
ג' טפחים. נחלה אחת טפח
יחלה דוכת ס' :
שפיעותא. שם א' :
רש"י: וז' טפחים.
כל מנא דאמי ואמר
מבית חשמונאי אריתא
עברא דאמי. כל זכיה
עברא דאמי. וז' טפחים
היינו יעבד ע"ה
התקין וקח עליו של
בית חשמונאי. ומחלה ז'
נות יחלה ע"ה. דמנת
על לכתוב נחמק עינין
והוה ליל טפח עינין
(עוררין ג').